

Він визволяв Сумщину

8 березня 2005 року виповнюється 80 років від дня народження ветерана Великої Вітчизняної війни, командира кулеметної обслуги 250 Дрогобицького орденів Червоного Прапора і Богдана Хмельницького стрілецького полку 167 Сумсько-Київської Червонопрапорної стрілецької дивізії; командира мінометної обслуги 1 механізованої армії, 8-го мехкорпусу, 21 мехбригади артилерійського полку.

Народився В'ячеслав Григорович 1925 року в м. Суми в багатодітній родині, у якій було аж 12 дітей. Але невдовзі батько перевіз сім'ю в Конотопський район, де працював на цукровому заводі. Біда не обминула їх затишну оселю, страшне горе постукало у вікно: коли родина переїхала до с. Низи 1939 року, то помер батько.

Коли почалася Велика Вітчизняна війна сім'я Рибець жила вже в Сумах. Їй довелося пережити все лихоліття окупації. Щоб не потрапити до Німеччини, В'ячеслав Григорович переховувався в Кияницькому лісі.

19 квітня 1943 року Рибець був зарахований до складу 167-ї стрілецької дивізії. І зразу на передову, у саме пекло. Ветеран командував кулеметною обслугою в шість чоловік. «Я був наймолодшим», – пізніше говорив ветеран. На фронті доводилося тримати оборону під Битицею, відбивали кожного дня не по одному нападу ворога, ходили в розвідку під Чернеччиною...

Пам'ятає ветеран, як з боями його обслуга, що підтримувала наступ піхоти, вийшла до с. Зелений Гай, форсували річку Пісчану, вийшли на Тополю, ділі наступали на Суми. «Німці відчували, що можуть потрапити в котел, тому відійшли» - згадує ветеран.

Залишилося у пам'яті ветерана і жорстокі бої під Недригайловим, особливо за села Сакуниха та Коровинці; тут його було поранено і відправлено у шпиталь.

Після лікування В'ячеслава направили до складу I танкової армії Катюкова, яка була розташована в Нікопольському лісі. А в жовтні 1943 він вже бився за Фастів як командир мінометної обслуги.

Були в його житті і форсування Бугу, Вісли і звільнення Варшави, Познані, і бій на Зееловських висотах. І нарешті довгождана Перемога. Герой тоді не знав, що рідний край побачить тільки через 5 років.

Після демобілізації В'ячеслав Григорович повернувся до Сум. Спочатку працював учителем фізкультури і вожатим в школі № 5, а згодом закінчив вечірню школу, техучилище і перейшов на завод «Електрон», куди і топтав стежку 30 років. За самовідданий труд має нагороди «Ветеран праці», «Ветеран заводу». За участь у Великій Вітчизняній війні Рибець має орден Червоної зірки, орден Вітчизняної війни, медалі «За взяття Берліну», «За взяття Варшави» та ін.

Усе життя В'ячеслав Григорович пройшло в трудах, не може він зараз знаходитися без діла. Зустрічається з молоддю, відвідує школи, спілкується з дітьми, в який намагається виховувати любов до Батьківщини, людяність, порядність.

Сердечно вітаємо ювіляра зі святом. Бажаємо Вам міцного здоров'я, життєвої вдачі, щастя, добробуту, довгих років життя, благополуччя та добра.

З повагою учні ЗОШ № 6.